

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. J.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. J. G., advokátom so sídlom v P., proti žalovaným **1/ Ing. J. L.**, bývajúcemu v P., **2/ J. Č.**, bývajúcemu v P., **3/ R. B.**, bývajúcej v P., **4/ Ing. A. B.**, bývajúcemu v P., **5/ Ing. M. B.**, bývajúcemu v P., všetkým zastúpeným P., spol. s r.o., so sídlom v P., IČO: X., o náhradu za užívanie nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14 C 51/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. novembra 2011 sp. zn. 4 Co 66/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/ až 5/ trovy dovolacieho konania, a to každému vo výške 57,95 € na účet PA., spol. s r.o. vedený vo VÚB, a.s., pobočka Prešov, číslo účtu X., VS: X., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 8. apríla 2011 č.k. 14 C 51/2009-147 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaviazať žalovaných 1/ až 3/ každého po 1 738,59 € s príslušenstvom a žalovaných 4/ a 5/ každého po 1 756,51 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia vzniknutého užívaním pozemku, ktorý je v jeho vlastníctve, resp. náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, zamietol. Súčasne vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že v konaní

bolo preukázané, že vlastníkom pozemku zapísaného na LV č. X. pre katastrálne územie P. ako parcela č. X. je žalobca a že bytový dom, postavený na tomto pozemku, ktorý je vo vlastníctve žalovaných, je neoprávnenou stavbou. Na bytový dom sa vzťahuje režim podľa zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, v zmysle § 23 ods. 1 až 4 ktorého vzniklo zo zákona k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu v prospech vlastníka bytového domu. V súvislosti so žalobcom uplatneným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia za nútené obmedzenie vlastníckeho práva formou opakovaných splátok, bol toho názoru, že v danom prípade sa nejedná o nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, ale že ide o finančnú náhradu za vznik vecného bremena, ktorá je jednorazovou náhradou. Pri posudzovaní nároku prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovanými a mal za to, že nárok je premlčaný v zmysle § 110 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko právo sa mohlo vykonať po prvý raz v deň účinnosti zákona č. 182/1993 Z.z. (1. septembra 1993) a trojročná premlčacia doba uplynula 1. septembra 1996. Keďže žaloba bola podaná až 23. septembra 2009, právo žalobca uplatnil až po uplynutí zákonnej premlčacej doby.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. novembra 2011 sp. zn. 4 Co 66/2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa ako i s jeho právnym posúdením veci.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), a žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudky súdoch oboch nižších stupňov a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Bol toho názoru, že odvolací súd nesprávne vec právne posúdil a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Trval na tom, že podanou žalobou sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku bytovým domom za obdobie od 23. februára 2007 do 20. februára 2009, alebo za rovnaké obdobie náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva zriadeným vecným bremenom v prospech žalovaných, na základe ktorého je obmedzený v užívaní pozemku bytovým domom, a nie nároku tak, ako ho posúdili súdy nižších stupňov. Preto mal za to, že jeho nárok premlčaný nie je.

Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedli, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny a žiadali dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalobca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež na povinnosť dovolacieho súdu skúmať vždy, či v konaní nedošlo k procesnej vade spôsobujúcej zmätočnosť, skúmal dovolací súd, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým

predmetom dovolania. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým inak nie je dovolanie prípustné. Právne relevantné nie je však samo tvrdenie dovolateľa o takejto vade, ale iba zistenie, že v konaní k tejto vade skutočne došlo.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. O túto vadu konania ide v prípade procesne nesprávneho postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred súdom konať a uplatňovať procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Podľa názoru dovolateľa malo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom viesť predovšetkým nedodržanie postupu podľa § 157 O.s.p., keď odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Tzv. nepreskúmateľnosť rozhodnutia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 111/1998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Dovolanie je tiež odôvodnené nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo

ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Nakoľko v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní (procesne) úspešným žalovaným 1/ až 5/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešní účastníci v dovolacom konaní podali návrh na uloženie povinnosti nahradiť im trovy tohto konania spolu s ich vyčíslením. Dovolací súd každému z nich priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta (ktorý ich zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalobcu z 29. februára 2012 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom v čase vykonania úkonu (ďalej len „vyhláška“)]. Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky vo výške 40,66 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (7,63 €)] a daňou z pridanej hodnoty vo výške 9,66 (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 57,95 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. novembra 2013

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková